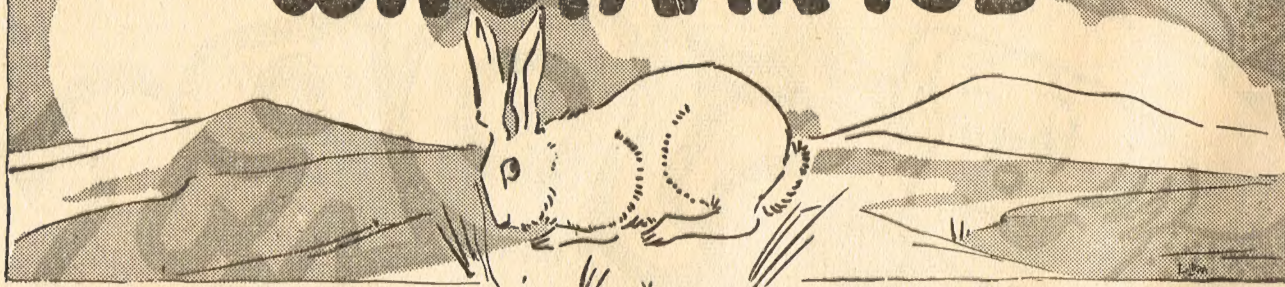
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 10 NOVEMBER 1938

„VEILIG VERKEER"

VAN EEN STOUT KONIJNTJE, DAT MAAR NIET WOU GROEIEN

U is de zomer voorbij," zei Witte Snor, een der oudste konijnen, die in de duinpan vlak bij de zee woonden.

Witte Snor zat met Wipstaartje boven op 'n hoge duin, vanwaar zij de zee konden zien en 't strand, waar enkele mensen nog liepen te wandelen.

Wipstaartje was het kleinste konijn, dat ooit in de duinen gewoond had. Het was nauwelijks groter dan een eekhoorn en hoe zijn ouders, ja alle konijnen, zich ook uitsloofden om de lekkerste hapjes voor Wipstaartje mee te brengen, niets hielp. Wipstaartje bleef even klein en de grijze konijnendokter had verklaard, dat het diertje niet meer zou groeien.

Toch was Wipstaartje kerngezond. Er was geen konijn zo vlug als hij. Overal kroop Wipstaartje in, want hij was erg nieuwsgierig en ongehoorzaam bovendien.

Op een keer had Wipstaartje alle bewoners der duinpan de schrik op 't lijf gejaagd, toen hij op 'n warme zomerse dag naar het strand was gehuppeld, dat zwart zag van mensen. Wipstaartje sloop in een der witte tenten binnen en toen hij terugkwam had de ondeugd 'n lekker koekje in de bek.

Alle konijnen zaten met glazige ogen boven op de duintop te kijken en toen Wipstaartje dat gewaar werd, draaide hij zich parmantig om en rende naar het strand terug.

Wipstaartje wist wel, dat hem thuis 'n zware straf wachtte!

Maar nu werd 't kleine konijntje opgemerkt door 'n jongen, die een diepe kuil aan 't graven was.

„Hé, Piet!" riep hij tegen z'n vriendje. „Kijk daar, wat een klein konijntje!"

Meteen renden de jongens achter Wipstaartje aan, maar de kleine rakker verdween als de weerlicht in de duinen.

„Liever thuis een pak slaag," dacht Wipstaartje, „dan gevangenschap."

Nu, de straf, die vader hem oplei, was lang niet mals geweest en het scheen, dat Wipstaartje zijn ondeugende streken had afgeleerd. Ten minste.... dat dachten de konijnen!

Zolang er nog zo veel mensen op het strand waren, bleef Wipstaartje in de duinen. Het koekje was hem niet erg meegevallen, een fris, sappig blaadje smaakte veel fijner. De zon werd minder warm, het begon vaker te regenen, de zeewind werd guur en de drukte op het strand verminderde snel.

„Volgende week vindt de grote vergadering plaats," zei Witte Snor, „je weet wel, die wordt ieder najaar gehouden. Zorg, dat je present bent, Wipstaartje, en luister goed naar de wijze woorden van Goudvel, onze koning."

Wipstaartje beloofde op tijd een goed plaatsje te veroveren en toen de dag der grote konijnenvergadering was aangebroken, zat Wipstaartje vóór dag en dauw reeds op 'n plekje vanwaar hij alles kon zien en alles kon horen.

Honderden konijnen kwamen van alle kanten bijeen. Koning Goudvel, omringd door zijn drie raadsheren, huppelde waardig naar zijn plaats, boven op 'n knoestige boomstronk en keek met kalme blikken rond.

Toen alle konijnen der duinpan aanwezig waren, ging de koning op zijn achterpoten zitten en meteen werd 't doodstil.

„Beste vrienden," begon de koning met doffe stem, „de zomer is voorbij en voor ons breekt nu de tijd aan van vele, grote zorgen. Het voedsel wordt schaarser, maar, en dit is 't ergste, de mensen zullen weer komen, de jagers, die ieder jaar tientallen van ons neerschieten, hoewel wij hun niets hebben misdaan."

De konijnen zuchtten. Bij vele rolden de tranen uit de ogen.

„Hé, Piet!" riep hij tegen z'n vriendje. „Kijk daar, wat een klein konijntje!"

„Weest op uw hoede!" ging de koning met stemverheffing verder. „Gij ouderen, maar vooral gij jongeren. Als gij de jagers of hun gemene honden ruikt, vlucht dan uw hol in. Gaat overdag niet uit op zoek naar voedsel. Doet dit 's nachts, maar let dan goed op of er geen strikken staan, vooral bij de plassen waar wij gewoonlijk gaan drinken. Ouders, waakt over uw kinderen! Kinderen, weest gehoorzaam aan uw ouders! Bedwing de nieuwsgierigheid, want velen hebben deze met de dood moeten bekopen."

De koning ging zitten en nu kwamen alle stemmen los. Een vol uur duurde de vergadering wel en Wipstaartje zat maar te luisteren en te kijken.

Op een morgen klonk 't eerste schot.

Wipstaartje zat in een holletje boven op de top van een duin en voorzichtig stak hij zijn snuit naar buiten om te kijken wat er precies gebeurd was. Hij kon z'n nieuwsgierigheid niet bedwingen.

O, wat schrok hij! Nog geen twee meter van Wipstaartje verwijderd lag zijn wijze vriend Witte Snor. Wat keken z'n ogen raar en waarom vluchtte hij niet gauw zijn hol binnen, dat toch vlakbij lag?

Opeens werd Wipstaartje 'n vijandige reuk gewaar! Een hond!

„Roef!"

Wipstaartje kroop vlug naar binnen. Maar toch hield hij Witte Snor in 't oog en toen zag hij hoe de hond Witte Snor in de bek nam en er hard mee weg holde.

„Dood!" riep Wipstaartje. „Witte Snor is dood!"

Wat werd Wipstaartje boos op de mensen! Voordat hij zelf goed wist wat hij deed, rende Wipstaartje achter de hond aan, totdat hij den jager zag. Wipstaartje kroop onder een struik en keek wat er nu verder gebeurde. De hond liet Witte Snor vallen en de jager stopte hem in een tas. Toen sloop hij weg en even later viel weer 'n schot. Wipstaartje schrok zo geweldig van het lawaai, dat hij als 'n dolle wegvluchtte, zonder op de hond te letten.

En opeens, boem, daar rende de hond achter hem aan en juist toen Wipstaartje in een holletje wou vluchten had het beest hem te pakken. Wipstaartje verstijfde van schrik. De hond bracht hem naar den jager. Wat beten die valse tanden diep in z'n vel! Wipstaartje voelde, dat er bloed over z'n rug liep.

„Hè, wat 'n nietig, mager beestje. Neen, daar heb ik niets aan. Daar krijg ik nog geen dubbeltje voor. Vooruit, Bello, zoek naar dat andere konijn, dat ik heb neergeschoten."

„Hier, mager beestje. Knabbel dit maar op ...."

De hond liep weg en toen gebeurde er iets zonderlings!

De man haalde uit z'n zak een heerlijk worteltje. Met z'n eene hand hield hij Wipstaartje nog steeds vast.

„Hier, mager beestje. Knabbel dit maar op en verdwijn als de weerlicht. Misschien ben je 't volgend jaar wat vetter en dan laat ik je niet meer lopen, hoor!"

Meteen zette de jager Wipstaartje op de grond en in een oogwenk was 't konijntje verdwenen.

Wat keken de konijnen hem bewonderend aan, toen Wipstaartje die nacht zijn zeldzaam avontuur vertelde! Eerst wou geen enkel konijn hem geloven, maar toen zagen zij de littekens, waar de hond Wipstaartje gebeten had. En.... Wipstaartje had ook nog een stuk van 't worteltje bewaard als bewijsstuk. Omdat Wipstaartje nu zo veel gezien en beleefd had, werd hij tot raadsman van den koning gekozen. Wipstaartje moest haarfijn vertellen hoe 'n jager te werk ging en toen de konijnen dat hoorden, werden zij zo slim en zo voorzichtig, dat die winter geen enkel konijn uit de duinpan door 'n jager werd neergeschoten.

Zodra zich 'n jager met z'n honden vertoonde kropen alle konijnen diep in hun holen weg en ook Wipstaartje was zo verstandig zijn nieuwsgierigheid voortaan te bedwingen. Het was één keer goed afgelopen, maar Wipstaartje riskeerde geen tweede.

„Wipstaartje is wel klein, maar hij is verstandig geworden en weet meer dan allen te zamen," zeiden de konijnen.

En twee jaren later, toen koning Goudvel stierf, werd Wipstaartje met algemene stemmen tot koning gekozen en hij regeerde zo goed over zijn onderdanen, dat geen enkele jager nog ooit 'n konijn uit die duinpan onder schot kreeg. En ten laatste bleven de jagers daar maar weg! N. H.

HET VERKEERDE SOMMETJE ?

door VALLY

„Zeg," zei Jantje, „hoeveel peren
Heb ik hier wel in mijn hand ?"
„Drie," zei Pietje, „da's toch wiedes,
Wat ben jij een rare kwant."

„Nee," zei Jantje, „dat zijn zes stuks,
„Een, da's twee, da's drie, of niet ?
Een plus twee plus drie te zamen
Maken zes stuks, zo je ziet."

„Best," zei Pietje, „'t zal wel waar zijn,
Kom, we delen eerlijk aan.
'k Neem die drie en jij de rest maar,
Dan zijn w'allebei voldaan."

Hei ! Wat stond Jantje te kijken,
Want zijn som kwam echt niet uit !
Pietje had drie malse peren,
Maar ons Jantj' een droeve snuit....

VALLY

PRINS VALIANT

RIDDER ZONDER VREES

DOOR HAROLD R. FOSTER

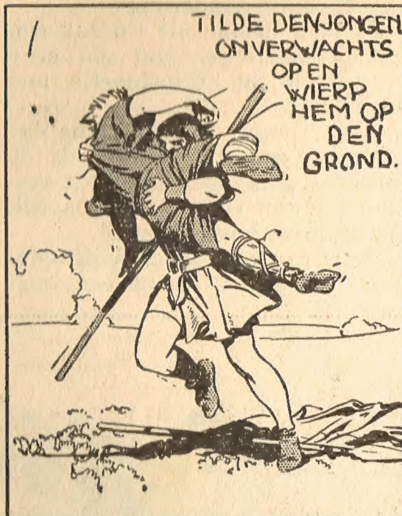

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

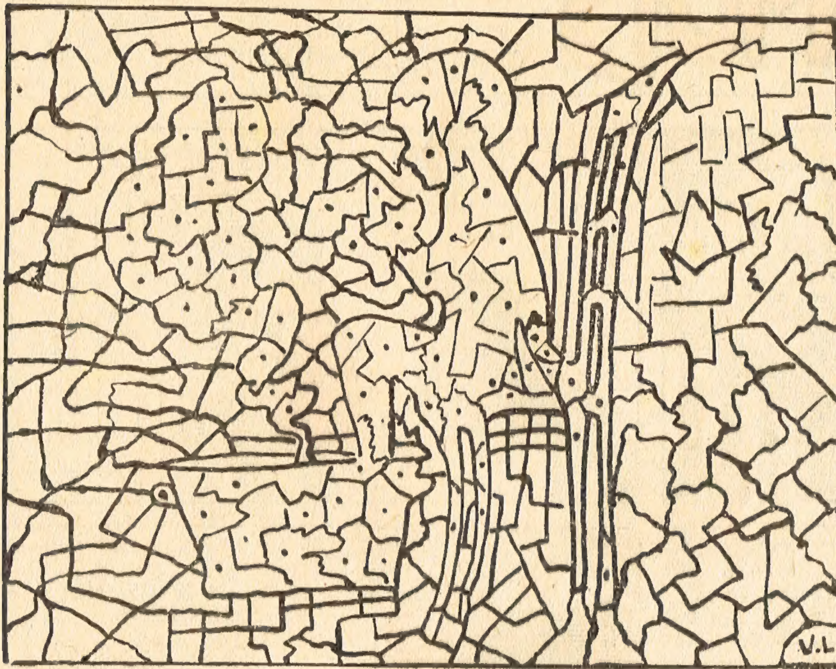

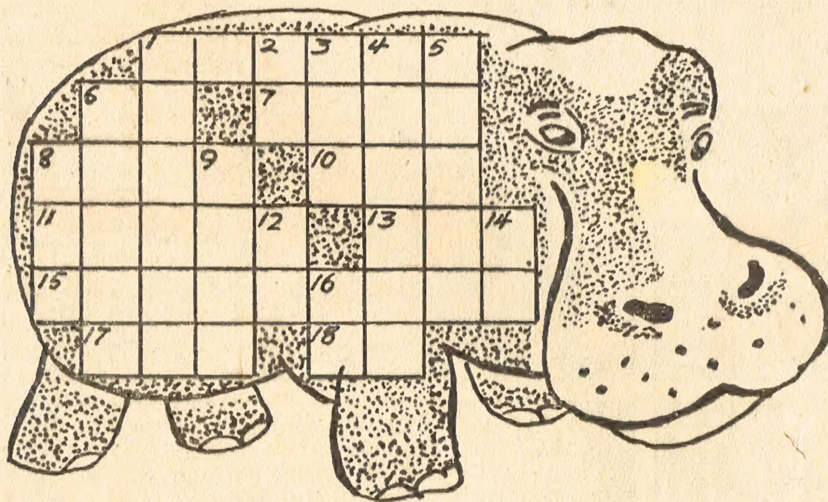

BONT ALLERLEI

Waar is dat goed voor? Jantje heeft een zware kou opgelopen. Zijn neus wordt druk bewerkt met een zakdoek. „Weet je wat," zegt moeder, „je moet nu ook maar eens netjes op een stoel gaan zitten en een heet voetbad nemen. Dat zal je wel goed doen!" Jantje vond het fijn.

Willen jullie hem zien zitten? Maak dan alle hokjes met een punt er in zwart en dan komt de kleine voetbader wel te voorschijn.

Nijlpaardpuzzle

Horizontaal:

1. Sterk geluid.
6. Hij gaf .. een stuk koek.
7. De kapitein zei: .... hens aan dek.
8. Boekomslag.
10. Drie letters van het woord klei.
11. Geur.
13. Andere schrijfwijze voor: einde.
15. Gebiedende wijs van: riposteren.
17. Soort tekening.
18. Voegwoordje.

Verticaal:

1. Beetgenomen.
2. Deel van een mast.
3. Soort zeevogel
4. Hij was moederziel ......
5. Rivier die door Parijs stroomt.
6. Meisjesnaam.
8. Voertuig.
9. Somt (omgekeerd).
12. Verbindingsstuk tussen twee wielen.
14. Afkorting van doctor.

Oplossingen vorig nummer

DE ZONDERLINGE BRIEF

Tom had alle zelfstandige naamwoordjes omgedraaid, zodat hij van elk woord een nieuwe betekenis kreeg. Je leest die woorden andersom en dan wordt de brief wel duidelijk.

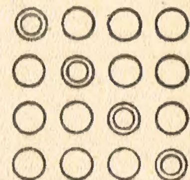
WIE WEET HET ?

1. Van O.X.I.U. (O-iks-Ie-U. Snel achter elkaar uitgesproken: O, ik zie u!)
2. Een kous.
3. Fortuin.
4. Hun grootte.

ZEVENWOORDENPUZZLE

I	N	N	E	M	E	N	D
T	I	N	T	E	L	E	N
V	L	I	N	D	E	R	S
B	E	G	I	N	N	E	N
V	E	R	M	I	N	K	T
V	E	R	B	L	I	N	D
M	I	D	D	E	N	I	N

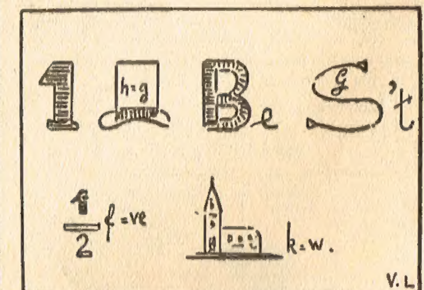
CIRKELKUNSTJE

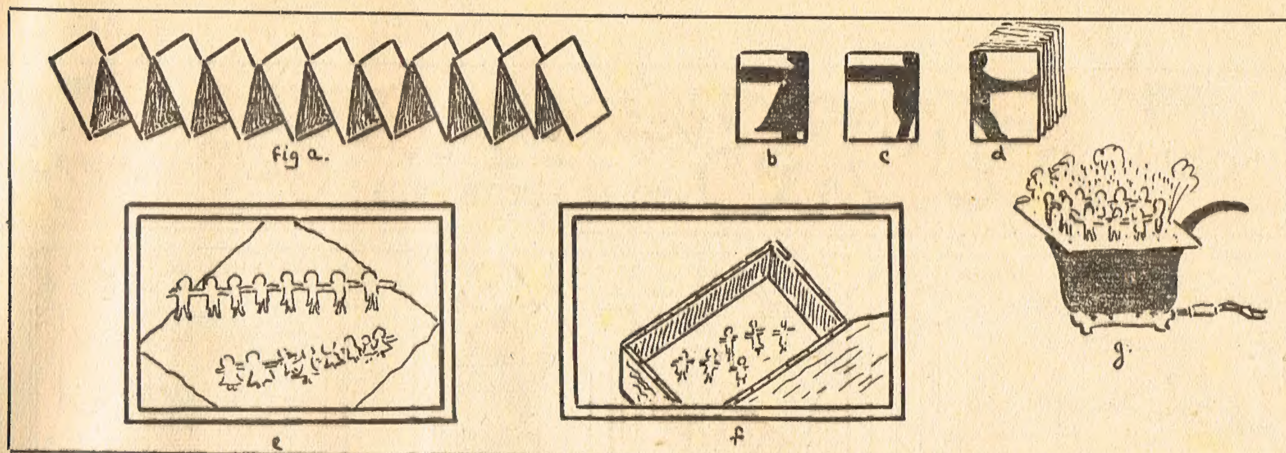

SPREEKWOORDEN-REBUS 11

Voor een appel en een ei.
(V-oor-een-appel-en-een-ei).

Spreekwoordenrebus 12

DANSENDE POPPETJES

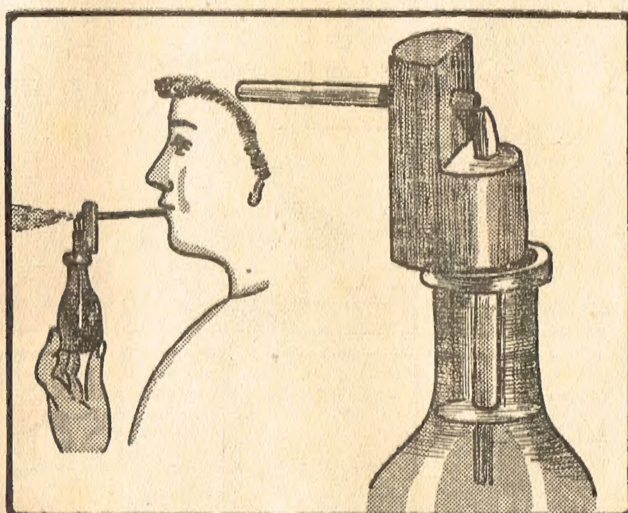
DIT zijn papieren dingetjes, die je zelf gemakkelijk kunt knippen. Je begint met het snijden van een smalle reep papier.

Die reep vouw je dan (zie fig. a) samen in de vorm van een trekharmonika en je duwt alle plooien vast tegen elkaar aan. Nu teken je op een van de beide oppervlakten van je blokje een van de figuurtjes, aangegeven in b, c en d. En je knipt die zwarte figuurtjes netjes uit met de schaar. Je moet de strook papier dus niet te lang nemen, anders krijg je te veel plooitjes en kun je niet gemakkelijk knippen. 15 cm. is al ruim voldoende. Wil je méér poppetjes hebben, dan maak je 'r nog een blokje bij. Ben je klaar met knippen, dan trek je alles voorzichtig open en je krijgt een hele rij poppetjes, die elkaar de hand geven (fig. e).

Dat dansen kun je op twee manieren bewerkstelligen. Een droge en een natte. Ik beveel jullie bijzonder de eerste manier aan, omdat je langer plezier hebt van de poppetjes. Je neemt een sigarenkistje, klapt het deksel open en je legt de poppetjes op de bodem van het kistje. Je prikt een stuk celluloid, ter grootte van het kistje, over de opening heen en de toverdoos is klaar (fig. f)

Om de poppetjes aan 't dansen te krijgen, moet je nu een propje zijde nemen en met dat propje wrijf je flink heen en weer over het celluloid. Dit heeft tot resultaat dat er een soort electriciteit wordt opgewekt, die de poppetjes onweerstaanbaar aantrekt. Ze springen op, vliegen tegen 't celluloid aan, vallen weer terug, springen opnieuw, enz. Het spelletje blijft aan de gang.

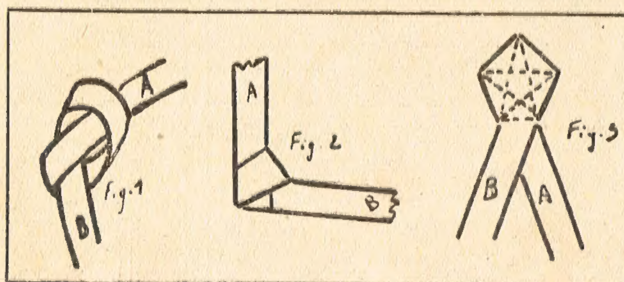
Voor de tweede of natte manier doe je als volgt. Je plakt de poppetjes vast tot een cirkel. Dan zet je 'n pan water op (zie fig. g), legt over het kokend water een stuk karton, waarin je flink wat gaatjes hebt geprikt en je zet de kring van poppetjes op het karton. Je zult eens zien, hoe lustig ze beginnen te dansen. Het verdient aanbeveling de poppetjes, zodra ze geknipt zijn, te kleuren en elk poppetje een andere gezichtsuitdrukking te geven. Veel succes.

EEN ODEURSPUITJE Ziehier een leuk toestelletje, dat bijna niets kost.

Je neemt een flesje en vult dit met odeur. Van de kurk snij je (zie tekening) een vierde weg en dan steek je 'r twee penneschachten in of rietjes, maar zó, dat ze met de uiteinden tegen elkaar aankomen. Blaas je nu in de horizontale buis, dan krijg je 'n welriekend wolkje, net zo goed als met de duurste toestellen die men kan kopen. Het is een aardig verstuivertje om zelf te maken.

EEN LEUKE TRUC Je laat een speelkaart balanceren op de top van je vinger en je legt er een muntstuk boven op, precies boven op de plek waar je vingertop rust. Nu geef je met de middenvinger van je andere hand een flinke tik tegen de rand van de kaart. De kaart vliegt weg en 't muntstuk blijft op de top van je vinger rusten. Natuurlijk moet je eerst een beetje oefenen, maar 't lukt wel.

EEN VIJFPUNTIGE STER Hoe maken we die zonder liniaal of passer? Heel gemakkelijk. Je neemt een smalle strook papier en je legt er een knoop in, net als in een touw (fig. 1). Die knoop trek je v o o r z i c h t i g dicht en je krijgt een knoop in de vorm van een vijfhoek (fig. 2). De punten van die vijfhoek moet je nu onderling verbinden en de vijfpuntige ster is klaar (fig. 3). Voor Esperanto-vriendjes onder jullie kan dat wel eens van pas komen.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB WINT DE EERSTE PRIJS!

33

